

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΙΣ ΣΤΙΧΟΥΡΓΟΥΣΑΝ ΚΥΡΙΑΝ.

Ἀπό τὰς ὕχθας τοῦ Βοσπόρου
 Τοῦ δροσεροῦ καὶ ἀνθοφόρου
 δραπέτις ἦλθες Νηρηΐα.
 Καὶ τὰ λευκά του κρίνα φέρεις
 Ἐντὸς τῶν κόλπων σου, καὶ χαίρεις
 Ἄνω νὰ ἕπτασαι τῆς γῆς.

ὦ! ἄπλωτε τὰς πτέρυγὰς σου
 Καὶ εἰς τὸν βράχυν ἄνω στάσου
 τῶν περιθόζων Ἀθηνῶν,
 Εἰς τὰ συντρίμματα μυρίων
 Ὅταν σὲ ἴδῃ ἔρειπιών
 θὰ ταραχθῇ ὁ Παρθενών.

Καὶ ξένος τις ἂν ἐκεῖ φθάσῃ
 Ζητῶν τὴν τέχνην νὰ θαυμάσῃ
 Τοῦ Πραξιτέλου τὴν κελὴν,
 Ἴδῃ, θὰ εἶπῃ, σὲ δεικνύων,
 Τοῦ Πραξιτέλου, ἔργον θεῖον,
 ἐκπροσωπεῖον τὴν Σχολήν.

ὦ ἐπεθύμουν καὶ τῆλόμην
 Εἰς τὴν ζανθὴν σου, κόρη, κόμην
 ὧς εὐτακτοὶ καὶ γραφικοὶ
 Χρυσοὶ οἱ βόστρυχοι κινεῦνται,
 Οὕτω καλοὶ νὰ συγκρατοῦνται
 Οἱ στίχοι μου καὶ τεχνικοί.

Πλὴν, φίλη, φεῦ! βραδυποροῦσα
 Ἡ παρακμάσασά μου μοῦσα
 Ἀνέργεται τὸν Παρνασσόν,
 Ὅθεν ἄργον τὸ ἔσμα βαίνει
 ὧς βραδυπόρον καταβαίνει
 Τὸ βῆθρον εἰς τὸν Ἰλισσόν.

Εὐτυχῆς ὅμως ἂν ἰσχύσω
 Τῆς λύρας σου κἂν νὰ κεντήσω
 Καλλιφῶνον τινὰ χορδῶν,
 Οὕτω θρηνησῆς ἀηδόνας
 Ὁ νυκτικὸς προκαλεῖ στόνος
 Ἐτέραν εὐλαλον ὠδήν.

M.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΑ΄.

ΚΥΚΛΩΨ.

Μετάρφρασις Πικνω. I. Φέριμπος.

Ἄλλο φάρμακον δὲν εἶνε πρὸς τὸν Ἐρωτά, Νικία,
 Οὔτε κόνη, ὡς νομίζω, οὔτε ἀλοιφή κημμία

Ἡ αἱ Μοῦσαι μόνον. Τοῦτο ἀνακούφισιν παρέχει
 Ἄλλ' ἢ εὐρεσίς του ὅμως δυσκολίας πλείστας ἔχει.
 Καὶ τὸ 'ξέυρεις ἐπεὶ' εἶσαι ἱατρός πεπαιδευμένος
 Κι' ἀπὸ τὰς ἑννέα Μοῦσας ἔξοχα πεφλημένος.

Κ' ὁ ἡμέτερος ὁ Κύκλωψ μόνον μέσον θεραπείας
 Τοῦτο εὔρεν ὅτ' ἤρῃτο τῆς ὀφθαλμίας Γαλατείας
 Ὁ Πολύφημος ἐκεῖνος 'ς τοὺς κροτάφους τοῦ ὀποίου,
 Μόλις ἤρχιζε νὰ θάλλῃ τότε γνοῦς λεπτὸς γενεῖου . .
 Δὲν ἐδείκνυεν ὁ Κύκλωψ εἰς αὐτὴν τὸν ἔρωτά του
 Μὲ τριαντάφυλλα καὶ μῆλα, εἴτε ὀδῶν τὰ σγουρά του,
 Ἄλλὰ μὲ σωστὴν μαρίαν

Τὴν ἠγάπα. κ' ἐθειῖρει ὅλα μ' ἀδιαφορίαν . .
 Ὡς τὸ μανθρὸ τὰ πρόβατά του ἀπ' τὸν πράσινον λειμῶνα
 Δίχως ὀδηγὸν πολλάκις εἶχον ἐπανέλθει μόνα.
 Αὐτὸς δὲ ἐπὶ τῆς πλήρους ἀπὸ φύκη παραλίας,
 Τὴν λευκὴν Γαλατεῖαν του τραγοῦδων ἀπὸ πρωΐας,
 Κατατήνετο βαθεῖαν

Ὑπὸ βέλους τῆς Κυθήρης πληγὴν ἔχων 'ς τὴν καρδίαν . .
 Πλὴν τὸ φάρμακον τὸ εὔρεν' ἐπὶ βράχου ἀναβαίνων
 Ἐψάλλε τὸ βλέμμα ἔχων πρὸς τὸν πόντον ἐστραμμένον.

(ΩΔΗ)

» Ὡ λευκὴ Γαλατεῖά μου, τί μισεῖς τὸν ἔρωστέ σου ;
 Τοῦ γλωσσῷ τυρίου εἶνε λευκοτέρα ἢ μορφὴ σου
 Εἶσ' ἀπαλωτέρ' ἀρνίου, εἶσαι μάσχου γαιρωτέρα
 Κι' ἀγουρίδος λαμπροτέρα.

Μάτην ἔρχεσ' εὐθὺς ἄμα ὁ γλυκὺς ὕπνος μ' ἀφίστη.
 Φεύγεις, φεύγεις ὡς ἀρνίον
 Ὅταν ἴδῃ λευκὸν λύκον διαβαίνοντα πλησίον . .

» Ἐγὼ, κόρη, σοῦ ἠράσθην, μετὰ τῆς μητρός μου ὅτε
 Ἦλθες ἄνθη ἐκ τοῦ ὄρου νὰ συναίξῃς δροσερά.
 Δὲν εἰξεύρατε τὸν δρόμον καὶ σῆς ὠδηγοῦσα τότε
 Κι' ἀπὸ τὴν σιγμῆν ἐνεῖνην ἀπ' οὗ σ' εἶδα μ' ἀφορά,
 Κ' εἰς σήμερον δὲν παύω ἀπὸ τοῦ νὰ σ' ἀγαπῶ . .
 Ἄλλὰ σένα δὲν σὲ μέλει ὅτι καὶ ἂν σοῦ εἰπῶ . .

» Τίνος ἐνεκα μὲ φεύγεις, τὸ γνωρίζω, κόρη θεῖα . .
 Βλέπεις εἰς τὸ μέτωπόν μου νὰ ἐκτείνεται διασεικ
 Φθάνουσα εἰς τὰ ὄτα ἢ ὄφρα μου ἢ καμπύλη . .
 Ὑπ' αὐτὴν δὲ ἕνα, μόνον ὀφθαλμὸς, καὶ ῥίς πλατεῖα
 Ἐπικάθηται 'ς τὰ χεῖλη . .

» Ἄλλὰ καίτοι ὦν τοιοῦτος, εἰξευρε ὅτι ἐγὼ
 Καθ' ἡμέραν 'ς τὸν λεμῶνα χίλιχ πρόβατ' ὀδηγῶ . .
 Κ' ἀπ' τὸ γάλα πῶ ἀμείλω τὸ καλλίτερον 'ν' ἐκεῖνο
 Τὸ ὅποιον ἐγὼ πίνω,
 Ὁ τυρὸς δὲν μ' ἀπολείπει ἀπὸ τ' ἄντρον μου ποτὲ
 Κι' ἀπ' τὸ βάρος πᾶν' νὰ σπάσουν πάντοτ' αἱ κλαμωταί.

» Κανείς δὲ ἐκ τῶν Κυκλώπων μάθε ὅτι δὲν γνωρίζει
 Σὰν ἐμένα νὰ συρίζῃ,
 Ὅταν ἔξωρα τὴν νύκτα, ψάλλω σὲ γλυκομήλόν μου
 Μετὰ τοῦ ὀνόματός σου συνεχῶν καὶ τὸ 'δικόν μου . .
 Ἐνδεκα νεβρός σου τρέφω ὅλοι ἔχουσι λαμπρὰ
 Περιδέραια σου τρέφω κ' ἄρκτων τέσσαρα μικρά.
 Ἄλλὰ ἔλα πρὸς ἐμένα κ' ὄλ' αὐτὰ θὰ τ' ἀποκτήσης.
 Τὴν δὲ θάλασσαν ἀφῆσέ την νὰ κτυπᾷ εἰς τὴν ξηρὰ